

Terék Anna

HOLTÁG

Nézek utánad,
árnyékod hosszú folyó:
egyre csak duzzad,
ahogy távolodsz.
És hiába ered tőled minden,
hiába torkolthatna deltámba,
hullámaid már
nem érik el a partot.

Feketére éget a nap,
árnyékod szurok,
ragadós nyomokat hagysz
mindenfelé,
arcomon, a járdán.

S ahogy párolog
kettőnk közül,
ez a fekete csík,
remeg minden,
akár víz fölött a város.

Este a holtágban
szűköl egy kutya,
nem tudja kinyalni
a vízből a holdat.

A meder aljára fekszem,
hogy fekete legyen egészen
én is, s hogy lássam
hullámozó arcodat,
amint a hídról nézed,
a testemet nyomó víz
hogy töri össze végleg
felettem a fényt.

www.ambroozia.hu, 2019/3.